

I U 764/2015-27

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto: 02-09-2016	Sig. znak: 0521	
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 090-210/2014/13		

UPRavno SODIšČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

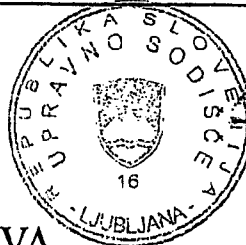
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno SODIšČE RS, LJUBLJANA

24. 8. 2016

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Adriane Glažar kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: SLOVENSKI DRŽAVNI HOLDING, d.d., Mala ulica 5, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-210/2014/15 z dne 22. 4. 2015,

na seji 24. avgusta 2016

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ, to je tožeča stranka, je s svojo odločbo zavrnil zahtevo prosilca _____ za vpogled v zapisnike sej upravnega odbora tožeče stranke iz let 2006 in 2007, kjer je bilo govora o prodaji SOD-ovega deleža v podjetju Etra 33, zapisnike sej upravnega odbora Slovenske odškodninske družbe iz leta 2006, na katerih je bilo govora o prodaji SOD-ovega deleža v podjetju Alpina in pogodbe o prodaji deležev SOD-a v Etri 33 oziroma Alpini. V svoji odločbi se je tožeča stranka kot prvostopenjski organ sklicevala na izjemo po 2. točki prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), torej da se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe.
2. Prosilec se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, tožena stranka pa je pritožbi ugodila ter prvostopenjsko odločbo odpravila ter z izpodbijano odločbo odločila, da je dolžna tožeča stranka prosilcu omogočiti vpogled v zapisnike določenih sej upravnega odbora tožeče stranke, tako da se v njih razkrijeta vsaj družbi Alpina in Etra 33 Energetski transformatorji d.d., pri čemer je določila, katere točke oziroma odstavki zapisnikov se lahko razkrijejo. Tožena stranka je tudi odredila, da se omogoči vpogled v zapisnik 11. korespondenčne seje upravnega odbora z dne 23. 5. 2006 ter kupoprodajni pogodbi o prodaji in nakupu delnic, katere predmet so bile delnice družbe Alpina med prodajalci Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja, Slovenska odškodninska družba, Maksima Invest in Evropska banka za obnovo in razvoj ter kupcem Infond Holding 2, finančna družba d.d.. Poleg tega je odredila, da se omogoči vpogled v prodajno pogodbo, katere predmet so bile delnice družbe Etra 33 Energetski transformatorji d.d. Ljubljana, ki je bila sklenjena med prodajalcema Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja in Slovenska odškodninska družba ter kupcem Pom – Invest družba za investiranje d.d. Maribor.
3. V obrazložitvi odločbe je tožena stranka med drugim navajala, da je k udeležbi v postopku povabila vse pogodbene stranke zahtevanih pogodb, vendar je udeležbo prijavila le Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja. Nadalje citira 39. člen Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1), ki določa, kaj se šteje za poslovno skrivnost. Iz prvostopenjske odločbe izhaja, da naj bi vsi zahtevani dokumenti predstavljali poslovno skrivnost po subjektivnem kriteriju, saj predstavljajo poslovno skrivnost po sklepu upravnega odbora tožeče stranke z dne 29. 3. 2005 in Pravilniku o varovanju poslovne skrivnosti. Sklep upravnega odbora tožeče stranke z dne 29. 3. 2005 določa, da se za poslovno skrivnost štejejo vsi podatki, ki se nanašajo na postopke oziroma sklenitve pravnih poslov v zvezi s finančnimi naložbami organa in bi se tako po tej definiciji lahko tudi predmetni pogodbi šteli za poslovno skrivnost glede na to, da gre pri njiju za zapis oziroma

za konkretni pravni posel, katerega predmet je bilo razpolaganje s finančnimi naložbami organa. V istem sklepu so poslovna skrivnost tudi dnevni redi in sprejeti sklepi upravnega in nadzornega odbora ter njunih delovnih teles, razen če jih posamezni organ po njihovem sprejetju nameni za sporočilo javnosti. Glede na to, da predmetni zapisniki vsebujejo dnevne rede posamezne seje in sprejete sklepe upravnega odbora organa, bi lahko tudi ti zapisniki glede na določbo sklepa predstavljali poslovno skrivnost. Na podlagi omenjenih določb bi se lahko štelo, da je s tem izpolnjen formalni kriterij opredelitve subjektivne poslovne skrivnosti. Tožeča stranka se sklicuje tudi na Pravilnik o varovanju poslovne skrivnosti, ki pa je datiran deset let po sklenitvi predmetnih poslov, zato tožeča stranka s tem pravilnikom dokumentov ne more uspešno varovati. Subjektivni kriterij poslovne skrivnosti uveljavlja tudi stranski udeleženec Kapitalska družba. V skladu s predloženim internim aktom, to je Pravilnikom Kapitalske družbe pokojninskega in invalidskega zavarovanja o varovanju poslovne skrivnosti, se za poslovno skrivnost štejejo tudi podatki, gradiva itd., ki se nanašajo na nakupe in prodajo finančnih instrumentov. Tako bi se torej lahko štelo, da je glede na navedena interna pravila stranskega udeleženca za zahtevani kupoprodajni pogodbi izpolnjen formalni kriterij poslovne skrivnosti po prvem odstavku 39. člena ZGD-1. Vendar pa je potrebno upoštevati, da se za poslovno skrivnost lahko štejejo tiste informacije, ki morajo ostati zaupne zaradi varstva konkurence na trgu in ima poslovna skrivnost smisel le, če je kot takšna opredeljena že od nastanka naprej oziroma če je od opredelitve za poslovno skrivnost znana le ozkemu krogu ljudi. Konkurenčni podatki lahko s potekom časa oziroma z javno dostopnostjo izgubijo svoj pomen. Prosilec utemeljeno v pritožbi opozarja na veliko časovno oddaljenost predmetnih pravnih poslov. Tožeča stranka je prodala vse delnice omenjenih družb, obe družbi nista več delniški družbi, tako da predmetne delnice niti ne obstajajo več. Sploh pa poslovna skrivnost ne more biti več podatek o številu delnic, ki jih je odsvojila tožeča stranka, podatek o ceni in kupcu delnic, saj so ti podatki znani in dostopni širšemu krogu oseb oziroma javnosti. Na podlagi takratnega veljavnega Zakona o trgu vrednostnih papirjev je morala javna družba (tudi tožeča stranka) sprotno obveščati oziroma javno objaviti podatke o pomembnih pravnih oziroma poslovnih dogodkih. Tožeča stranka je tako sama objavila bistvene elemente obeh predmetnih pogodb na spletnem portalu Ljubljanske borze. Posamezni elementi pogodb so sicer navedeni tudi v drugih javnih obvestilih in člankih. Vsi bistveni elementi pogodb so tako že bili javno objavljeni oziroma znani in dostopni javnosti kot tudi nekateri drugi podatki. Prav tako pa poslovno skrivnost ne morejo predstavljati ostali podatki predmetnih pogodb, saj gre v osnovi za splošne določbe, ki jih ureja npr. Obligacijski zakonik ter še nekateri drugi zakoni, ki jih tožena stranka primeroma našteva. Podobno ne morejo poslovne skrivnosti predstavljati navedbe o predmetnih prodajah v zapisnikih sej upravnega odbora tožeče stranke, saj gre zgolj za splošne omembe, da so v teku tudi prodaje predmetnih delnic, v kakšni fazi se nahaja postopek

prodaje, kakšna je najnižja cena, kateri upravni organ odbor organa bo dal soglasje za prodajo ipd.. Glede na navedene javno objavljene in dostopne informacije bi morala tožeča stranka prosilcu omogočiti dostop do teh podatkov z uporabo instituta delnega dostopa. Tudi po pravilih tožeče stranke dolžnost varovanja poslovne skrivnosti traja do tedaj, ko predmet poslovne skrivnosti postane dostopen širšemu krogu ljudi. Enako prenehanje dolžnosti vsebuje tudi pravilnik stranskega udeleženca (Kapitalske družbe). Zaradi tega razkritih informacij ni več mogoče šteti za poslovno skrivnost v skladu z internimi pravili organa in tako ni izpolnjen pogoj iz prvega odstavka 39. člena ZGD-1. Tožeča stranka in stranski udeleženec uveljavljata tudi izpolnjevanje objektivnega kriterija poslovne skrivnosti, ki pa ga nista izkazala.

4. Četudi bi šlo pri omenjenih informacijah za poslovno skrivnost, pa je treba upoštevati določbo tretjega odstavka 39. člena ZGD-1, po kateri se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni. Na podlagi drugega odstavka 6. člena ZDIJZ se dostop do zahtevane informacije dovoli, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije, prav tako pa se lahko dostop do zahtevane informacije po tretjem odstavku 6. člena ZDIJZ dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. V obravnavani zadevi gre za tako izjemo. Tako tožeča stranka kot stranski udeleženec razpolagata z javnimi sredstvi. Prodaja teh sredstev pa predstavlja porabo sredstev oziroma gre za njihovo spremembo iz ene v drugo obliko premoženja, ki mora biti dostopna javnosti. V nadaljevanju tožena stranka v odločbi še pojasnjuje, zakaj lahko tožeča stranka nekatere podatke v zapisnikih sej prekrije.
5. Tožeča stranka v tožbi pojasnjuje vsebino svojih internih aktov, s katerimi je določeno, kaj je poslovna skrivnost, in navaja, da tožena stranka ne zanika, da so zahtevani dokumenti dejansko po sklepu tožeče stranke z dne 29. 3. 2005 poslovna skrivnost, vendar pa meni, da to samo po sebi ne zadošča za opredelitev poslovne skrivnosti, ampak je treba upoštevati še dodatne okoliščine, kot so smisel in namen poslovne skrivnosti. Iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ne izhaja, da je za prescjo obstoja izjeme bistvena tudi starost informacije ali dejstvo, da so posamezni deli informacije že bili dostopni javnosti. Za obstoj izjeme zadošča, da je podatek opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, čemur je bilo v konkretnem primeru zadoščeno. Ali je določen podatek zaradi starosti oziroma zaradi tega, ker je bil delno dostopen javnosti, izgubil pomen poslovne skrivnosti, je stvar konkretne presoje gospodarske družbe, ki je podatek v preteklosti opredelila kot poslovna skrivnost in ne tožene stranke. Tožeča stranka tudi nasprotuje razlagi tožene stranke v zvezi z uporabo 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJ, češ da naj bi šlo za podatke o porabi javnih sredstev. Prosilec ni zahteval podatkov o porabi javnih sredstev,

ampak je zahteval podatke o pravnih poslih, s katerimi je tožeča stranka razpolagala s premoženjem na način, da je zanj prejela enako protivrednost v denarju, kar pomeni, da javna sredstva niso bila porabljena. Razpolaganje s premoženjem pa ni mogoče enačiti s porabo javnih sredstev. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponoven postopek, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da poslovna skrivnost ni odvisna izključno od sklepa oziroma odločitve konkretne gospodarske družbe. Po tretjem odstavku 39. člena ZGD-1 se namreč za poslovno skrivnost med drugim ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ne glede na to, če jih je za take štela konkretna družba. Torej sklep o določitvi podatkov za poslovno skrivnost ni edini merodajen. Tožena stranka vztraja pri tem, da je treba pri ugotavljanju obstoja poslovne skrivnosti upoštevati smisel in namen poslovne skrivnosti. Že po naravi stvari ne more biti poslovna skrivnost podatek, ki je dostopen širšemu krogu ljudi. Poslovna skrivnost so lahko le podatki, ki pomenijo neko konkurenčno prednost. Tudi tožeča stranka je v svojem Pravilniku o varovanju poslovne skrivnosti upoštevala take usmeritve in stališča. Bistveni podatki o predmetnih kupoprodajnih pogodbah so bili že javni oziroma celo objavljeni. Glede izjeme po 1. alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ pa tožena stranka navaja, da ZDIJZ ni mogoče razlagati v tako zoženem pomenu kot to navaja tožeča stranka, sploh pa ne v tem smislu, da bi se javna poraba nanašala le na izplačilo plač ali plačilo blaga in storitev, ne pa tudi na ostala javna sredstva. Oblika javne porabe je lahko zelo raznovrstna, javna sredstva so več kot zgolj kot stanje na denarnem računu. Ni mogoče trditi, da gre za porabo javnih sredstev samo v primeru dejanskih denarnih odlivov iz računa neke institucije, ne pa tudi v primeru neke menjalne pogodbe, ko denarnega odliva in priliva sploh ni, ali podobno pri odpisu dolga ali pri prodaji kakšne nepremičnine oziroma finančnih naložb, ko se še vedno porabljajo javna sredstva, čeprav ne v denarni ampak v drugi obliki. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

7. Sodišče je v postopek pritegnilo kot stranki z interesom še prosilca () Kapitalsko družbo pokojninskega in invalidskega zavarovanja. Na tožbo je odgovorila le Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja, ki v odgovoru na tožbo navaja, da je že v upravnem postopku nasprotovala predložitvi obeh pogodb prosilcu, saj gre za izjemo v smislu 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Stranka z interesom je že leta 2005 sprejela Pravilnik o varovanju poslovne skrivnosti, v skladu s 7. členom tega pravilnika pa se štejejo za poslovno skrivnost med drugim tudi podatki, gradiva, ukrepi in postopki, ki se nanašajo na nakupe in prodaje finančnih inštrumentov. Obe pogodbi sicer nista izrecno označeni z oznako poslovne skrivnosti, vendar je glede nje izpolnjen kriterij, da že iz same njihove narave izhajajo, da predstavljajo

poslovno skrivnost. Prav tako je v obeh pogodbah izrecno zapisana določba, s katero so se vse pogodbene stranke zavezale k varovanju podatkov iz pogodb ter na podlagi katere je posredovanje informacij nepooblaščenim osebam možno le z vnaprejšnjo pisno odobritvijo vseh pogodbenih strank. Stranka z interesom bi lahko utrpela občutno škodo, če bi posredovala podatke, ki jih vsebujeta obe navedeni pogodbi. Če bi prizadeta stranka izdala to zaupanje, bi to lahko negativno vplivalo na sklepanje pravnih poslov v prihodnje. V skladu z navedenim je torej izpolnjen subjektivni kriterij. Razen tega bi nastala tudi občutna škoda, če bi za te podatke izvedela nepooblaščen oseb, kar je razlog za poslovno skrivnost iz drugega odstavka 39. člena ZGD-1. V obeh pogodbah so se pogodbene stranke zavezale, da bodo kot zaupne ohranile vse določbe prodajne pogodbe in jih ne bodo razkrivale nobenim tretjim osebam brez vnaprejšnje pisne odobritve vseh pogodbenih strank. Prizadeta stranka bi s tem, ko bi soglašala z razkritjem pogodb prosilcu, kršila pogodbeno določbo in bi bila tudi odškodninsko odgovorna proti kupcu v obeh pogodbah ter proti ostalim prodajalcem. Stranka z interesom nasprotuje navedbam tožene stranke, da podatki zaradi časovne oddaljenosti sklenitve pravnih poslov ne morejo več smiselno predstavljati poslovne skrivnosti. To, da delnice ne obstajajo več oziroma da z njimi ni več možno trgovati, ne odvezuje pogodbenih strank dolžnosti varovati podatke v skladu z določili pogodb. Bistveni elementi omenjenih pogodb so bili sicer res že javno objavljeni ter poleg njih še nekateri drugi podatki iz pogodb, vendar pa stranka z interesom opozarja, da niso bili objavljeni vsi podatki. Objavljeni podatki predstavljajo le del podatkov iz pogodbe in ne ponujajo celotnega pregleda pogodb, kar je bil tudi namen pogodbenih strank, ko so v pogodbo vnesle določbo o varovanju poslovne skrivnosti. Z razkritjem vseh podatkov iz pogodb bi torej lahko nepooblaščen oseb s povezovanjem že objavljenih in neobjavljenih podatkov pridobila informacije, ki jih pogodbene stranke niso želele razkriti. Stranka z interesom ni javni pravni subjekt, zato ni zavezana k enaki stopnji transparentnosti poslovanja ter odgovornosti do javnosti kot tožeča stranka. Kot zavezanec po ZDIJZ je stranka z interesom postala šele z uvedbo novele C ZDIJZ, ki pa jo uvršča med zavezanec po 1.a členu, za katere v večini primerov ne veljajo enaka stroga pravila glede dostopnosti informacij o njenem poslovanju. Stranka z interesom ne spada v javni sektor, se ne financira iz proračuna ter sama upravlja s svojim premoženjem, ki ni last Republike Slovenije, pač pa stranke z interesom same. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče tožbi ugodi.

8. K točki I izreka:
9. Tožba ni utemeljena.
10. Sodišče ugotavlja, da sta v tem upravnem sporu med strankama sporni vprašanji,

ali so zahtevani podatki poslovna skrivnost in ali je podana izjema iz prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli tudi če je podatek poslovna skrivnost, v kolikor gre za podatke o porabi javnih sredstev.

11. Prvi odstavek 6. člena ZDIJZ v 2. točki določa, da se dostop do zahtevane informacije zavrne, če je podatek opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Prvi odstavek 39. člena ZGD-1 določa, da se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom. S tem sklepom morajo biti seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost. Skladno s 40. členom ZGD-1 morajo poslovno skrivnost varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedele ali če bi glede na naravo podatka morale vedeti, da je podatek poslovna skrivnost. Tožena stranka v svoji odločbi na strani 5 ugotavlja, da sklep upravnega organa tožeče stranke določa, da se za poslovno skrivnost štejejo vsi podatki, ki se nanašajo na postopke oziroma sklenitev pravnih poslov v zvezi s finančnimi naložbami organa. Nadalje navaja, da bi se po takšni sicer široki definiciji lahko tudi predmetni pogodbi šteli za poslovno skrivnost, glede na to, da gre pri njej za zapis oziroma za konkreten pravni posel, katerega predmet je bilo razpolaganje s finančnimi naložbami organa. Nadalje tožena stranka na isti strani odločbe ugotavlja, da so po 2. točki prvega odstavka sklepa poslovna skrivnost tudi dnevni redi in sprejeti sklepi upravnega in nadzornega odbora ter njihovih delovnih teles, razen če jih posamezni organ po njihovem sprejetju nameni za sporočilo javnosti. V zvezi s tem še navaja, da glede na to, da predmetni zapisniki vsebujejo predvsem dnevne rede posamezne seje in sprejete sklepe upravnega odbora organa, bi lahko tudi ti zapisniki vsaj v tem delu glede na določbo sklepa predstavljali poslovno skrivnost. Nadalje tožena stranka v odločbi na isti strani navaja, da bi se tako torej na podlagi omenjenih določb lahko štelo, da je izpolnjen formalni kriterij opredelitve subjektivne poslovne skrivnosti po prvem odstavku 39. člena ZGD-1. Prav tako pa tožena stranka na strani 6 odločbe tudi ugotavlja, da bi se glede stranskega udeleženca Kapitalske družbe pokojninskega in invalidskega zavarovanja lahko štelo, da je glede na njihova interna pravila za zahtevani kupoprodajni pogodbi izpolnjen formalni kriterij opredelitve subjektivne poslovne skrivnosti po prvem odstavku 39. člena ZGD-1. Vendar pa v nadaljevanju obrazložitve tožena stranka ugotavlja, da so s poslovno skrivnostjo mišljene predvsem poslovne informacije, ki morajo ostati zaupne zaradi varstva konkurence na trgu oziroma konkurenčne prednosti gospodarske družbe in da ima poslovna skrivnost smisel le, če je kot takšna opredeljena že od nastanka naprej oziroma če je od opredelitve za poslovno skrivnost znana le ozkemu krogu ljudi, ne pa širši javnosti. Nadalje navaja, da prosilec utemeljeno opozarja na veliko časovno oddaljenost predmetnih pravnih poslov in nerazumljivost, komu bi lahko razkritje zahtevanih podatkov povzročilo poslovno škodo in zakaj. Poleg tega po

mnenju tožene stranke poslovna skrivnost ne more biti podatek o številu delnic, ki jo je odsvojila tožeča stranka in stranski udeleženec, podatek o ceni delnice in kupcu delnic tudi zato, ker so ti podatki znani in dostopni širšemu krogu oseb oziroma javnosti.

12. V zvezi z zgoraj navedenimi razlogi, zaradi katerih tožena stranka meni, da zahtevana dokumentacija ne more biti poslovna skrivnost, sodišče poudarja, da v tem delu obrazložitve izpodbijane odločbe ne pritrjuje stališčem tožene stranke. V prvem odstavku 39. člena ZGD-1 izrecno piše, da se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom in v tretjem odstavku 39. člena ZGD-1 je navedeno, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti le podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev. Po mnenju sodišča izjeme od poslovne skrivnosti ni mogoče določiti izven okvirjev, ki jih določa ZGD-1 ampak le znotraj teh okvirjev. V 39. členu ZGD-1 ni določeno, da je poslovna skrivnost lahko določena le zaradi varstva konkurence na trgu, prav tako ni določeno, da poslovna skrivnost nekaj ne bi smelo biti, ker je širši javnosti že znano, prav tako ni določeno, da nekaj ne bi bilo poslovna skrivnost zaradi časovne oddaljenosti. Na vse to tožeča stranka pravilno opozarja v tožbi. Če zakonsko določenih izjem iz tretjega odstavka 39. člena ZGD-1, kaj ne more biti poslovna skrivnost, ni, potem ni mogoče posegati v avtonomijo gospodarskega subjekta, da sam s sklepom določi, kaj bo štel za poslovno skrivnost. V odločbi je sicer res navedeno, da je morala tožeča stranka ob sklenitvi obeh predmetnih kupoprodajnih pogodb na podlagi tedaj veljavnega Zakona o trgu vrednostnih papirjev (66. člen ZTVP-1-UPB 2) sprotno obveščati oziroma javno objaviti podatke o pomembnih pravnih oziroma poslovnih dogodkih in je zaradi tega po ugotovitvi tožene stranke tožeča stranka sama objavila bistvene elemente obeh predmetnih pogodb, vendar to še ne pomeni, da zaradi tega določila ne morejo ostati poslovna skrivnost ostali deli obeh pogodb.
13. Nadalje se tožena stranka v izpodbijani odločbi sklicuje tudi na to, da poslovna skrivnost ne morejo biti tisti podatki iz predmetnih pogodb, ki jih ureja na primer Obligacijski zakonik ter še nekateri drugi zakoni, ker gre v osnovi za splošne določbe. Vendar pa – četudi se zdi toženi stranki nesmiselno, da je tudi ta del označen kot poslovna skrivnost – je treba upoštevati, da ZGD-1 v 39. členu tudi take izjeme ne določa.
14. Glede na vse navedeno sodišče sicer meni, da podatek, ki ga je prosilec zahteval, ustreza definiciji poslovne skrivnosti iz prvega odstavka 39. člena ZGD-1, vendar pa je odločitev o tem, da je potrebno podatke pokazati prosilcu, vseeno pravilna, saj se po mnenju sodišča tožena stranka upravičeno sklicuje na izjemo iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki med drugim določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. Obe pogodbi in zapisniki sej upravnega odbora, kjer je bilo

govora o prodaji delnic, pa so tudi po mnenju sodišča podatki, ki se nanašajo na porabo javnih sredstev. S tem v zvezi se sodišče pridružuje stališču tožene stranke v izpodbijani odločbi, da ima tožeča stranka status javno pravnega subjekta, da naloge in pristojnosti skupščine uresničuje vlada in da tožeča stranka razpolaga z javnimi sredstvi. Sodišče se strinja z navedbami v izpodbijani odločbi, da tožeča stranka upravlja z državnim premoženjem v obliki naložb, ki so v lasti države in gre zato za informacije, ki so povezane s porabo oziroma razpolaganjem z javnimi sredstvi. Prodaja teh sredstev tako predstavlja porabo javnih sredstev oziroma njihovo spremembo iz ene v drugo obliko premoženja.

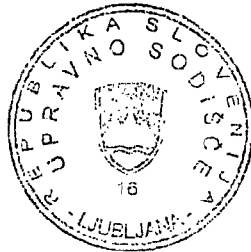
15. Sodišče se tudi strinja z navedbo v izpodbijani odločbi, da vsak, ki sklene pravni posel z osebo javnega prava, se mora zavedati, da sklepa pravni posel z javnim sektorjem, v katerem veljajo posebna pravila o transparentnosti, javnosti in odgovornosti, zato niti ni bistveno, ali je tisti, ki sklepa pogodbe z javnim sektorjem oseba javnega prava ali pa ni javnopravni subjekt (kar izpostavlja stranka z interesom). Vsakdo ima pravico vedeti, kako se razpolaga za javnimi sredstvi ne glede na to, ali je drug partner v nekem poslu, kjer javnopravni subjekt razpolaga z javnimi sredstvi, oseba javnega prava ali pa zasebnopravni subjekt. ZDIJZ namreč v prvi alineji tretjega odstavka 6. člena ne določa, da podatki o porabi javnih sredstev ne bi bili javni v primeru, ko bi se javna sredstva porabljala v razmerju do nekega subjekta, ki ni oseba javnega prava, kar poenostavljeno z drugimi besedami pomeni, da so podatki o porabi javnih sredstev vedno javni.
16. Sodišče se ne strinja s stališčem tožeče stranke, da če je s pravnim poslom razpolagala s premoženjem na način, da je zanj prejela enako protivrednost v denarju, da to pomeni, da ni šlo za porabo javnih sredstev. Pojem porabe je potrebno po mnenju sodišča razlagati širše, kar pomeni, da je to vsako odplačno ali neodplačno razpolaganje z premoženjem, tudi sprememba ali pretvorba premoženja iz ene oblike v drugo. Poraba javnih sredstev torej niso le odlivi z računa neke javne inštitucije, ampak tudi vse druge odplačne ali neodplačne oblike razpolaganja z javnimi sredstvi.
17. Ker je odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo.
18. K točki II izreka:
19. Sodišče ni ugodilo zahtevi tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrtrim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 24. avgust 2016

Predsednica senata:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe.